

Anita je člověk, se kterým většina z nás moc ráda tráví čas.

Je upřímná, vtipná a báječná společnice. Její životní příběh (drogová kariéra) mi ukázal, kam až závislost může dojít, a jak je těžké se s ní poprat. Ona je ukázkou toho, že abstinence dává smysl. Cítím u ní velký posun k sobě samé v rodinném životě i v práci.

Byl pátek večer. Anita nás u sebe vřele přivítala. Zatopili jsme v kamnech a uvařili si čaj. Seděli jsme u stolu a vyprávěli si. Měla jsem pocit, jako by čas běžel pomaleji, klidněji. Jelikož miluji koně, žadonila jsem, kdy se půjdeme podívat do ohrady. Anit se usmála a naše čtyřčlenná skupina vyrazila ven. Dostali jsme do ruky kýble a do nich podle instrukcí rozdělili krmení tak, jak ho každý kůň potřebuje. Kolem nás se neustále motali její pejsci. Speciálně Čip. Stále dokola se dožadoval házení klacíku, míčku nebo co našel. Neházejte mu nic, nebo se ho nezbavíte, bylo nám řečeno, jenže nikdo mu neodolal. Myslím, že Čip náš nedělní odjezd pak snášel nejhůř :).

Petr, Anitin přítel, nás zasvětil do toho, co za plemena koní mají, odkud pocházejí a jaký mají příběh. Měli jsme slíbeno, že pokud bude pěkné počasí, můžeme se druhý den projet. Byla už zima, tak jsme se vrátili zpět ke kamnům. Společně jsme se podíleli na přípravě večere. Obložené chleby, bagety, zelenina a Tomáš, jako správný estét dopravoval detaily lahodící i oku. Večer se pak nesl v duchu zábavných historek a příběhů.

V sobotu mě vzbudila vůně čerstvé kávy. Protáhla jsem se a podívala se z okna, jaké je počasí. Musela jsem se začít smát. V okně byla hlava koně, který si prohlížel vetřelce u nich doma :). Pro mě to byl zážitek, měla jsem koně skoro v ložnici.

Po klidné snídani (konečně se nikam nespěchá), jsme měli slíbenou jízdu. Petr se nám maximálně věnoval. Vyhřebelcovali, učesali a osedlali jsme koně. Pak přišla teorie, jak a co dělat v sedle. Anit přinesla schůdky, aby se nikdo z nás nemusel drápat na hřbet. Zaprvé kvůli bezpečnosti a zadruhé při pohledu na nás by k jízdě vůbec nemuselo dojít. Jediný, kdo to nemusel řešit, byla Andrea, která je profík. Já, Tomáš a Jiřinka jsme druhým nechtěli způsobit několika minutovou bolest bránice :).

Petr s obrovskou trpělivostí nás naváděl co dělat a jak vůbec sedět v sedle. Díky němu jsem až pochopila, že kůň reaguje i na drobný pohyb. Stačí lehce hýbnout rukou, nohou a pro koně je to signál, co má dělat. Jen amatér si neuvědomuje, že kůň čte z každého našeho pohybu a protože k nim patřím, "visela" jsem Petrovi na rtech. Dokonce Jiřinka, která má velký respekt z koní, se pod vedením Petra odvážíla nasednout. Ze zahrady jsme se vraceli nadšeni a plni dojmů.

Zbytek soboty se nesl v duchu pohody a toho, co má každý rád. Andrejka jela s Anit na delší projížďku, Jiřinka trávila čas mezi kytíčkami na zahradě a já s Tomem jsme si užili kuchyni. Přijela nás v sobotu navštívit i Monika, bývalá pacientka Červeňáku. Přivezla samé dobroty. Roládu plnou oříšků, řízečky a zeleninu ze zahrádky. Takže takové celodenní obžerství :).

V neděli byl plán procházka se psy na pískovnu Cep. Ten den se honily mraky a začalo pršet. Záložním plánem byly dostihy v televizi, což jsme uvítali. Pak jsme se vydali směr pískovna. Krásná procházka lesem, všude vůně přírody a čerstvý vzduch. Někdy by člověk chtěl, aby se čas na chvíli zastavil. Nechtělo se nám nikomu zpět. Báječný víkend zážitků, pohody, přírody, dobrého jídla a hlavně skvělé party. Děkuji, že jsem mohla být součástí.

Jana K.